

Dokter van Glabbeek over de grote belangstelling bij zijn afscheid **'Zoiets zou je nou eigenlijk eerder moeten hebben'**

Eind januari nam Rijen afscheid van de 63-jarige dokter P.G.R. van Glabbeek, die 35 jaar in het dorp als huisarts werkzaam is geweest. Een kleine duizend mensen kwam naar zijn receptie om hem nog een keer te hand te schudden. Ook al moesten ze daar soms ruim een half uur voor in de rij staan. Terug van een welverdiende vakantie en gevraagd naar zijn ervaringen op die dag zegt hij lachend: "Achteraf heb ik tegen mijn vrouw gezegd, zoiets zou je nou eigenlijk niet bij je afscheid moeten hebben, maar eerder. Dan weet je of je wel of niet gewaardeerd wordt en het zou een goede stimulans zijn om verder te gaan."

Drie grote herinneringsboeken heeft hij gekregen met hele persoonlijke boodschappen van patiënten. "Van de foto van een bevalling tot een borduurwerkje en van een gedichtje tot een brief of een tekening. Heel erg leuk. Bovendien is er in de bus die ik daar voor Artsen zonder grenzen neergezet had 8200 gulden terecht gekomen. Hartelijk dank aan de mensen want dat vind ik echt geweldig."

Dokter van Glabbeek is in 1965 fulltime als huisarts in Rijen begonnen, maar in de twee jaar daarvoor, tijdens zijn militaire diensttijd, was hij al regelmatig als 'invalkracht' in de praktijk van zijn vader aan het werk. Dat was dokter A.A. van Glabbeek, die zich in 1920 in het dorp als huisarts gevestigd had. Tot eind jaren zestig werkte de 'jonge' dokter samen met zijn vader. "Mijn vader heeft zijn werkzaamheden langzaam afgebouwd. Een aantal jaren heeft hij nog een middagspreekuur gehouden voor de mensen die door hem behandeld wilden worden. Voor mij was dat heel prettig. Op die manier heb ik geleidelijk aan ervaring op kunnen bouwen."

Voetstuk

Volgens Dr. van Glabbeek is het beroep van huisarts in de loop der jaren niet makkelijker of moeilijker, maar vooral anders geworden. "Vroeger was het rennen. Vierentwintig uur lang alles zelf doen en bij hoge uitzondering had je eens een avondje vrij. Je was veel individualistischer bezig. Je praktijk was een afgebakend gebied, waar liefst niemand in ging modderen. Als gevolg van de samenwerking tussen huisartsen, die ook vanuit onze beroepsvereniging gedictieerd wordt, is dat tegenwoordig heel anders. Natuurlijk heeft dat zijn goede kanten. Want je doet niet alleen samen de diensten, maar je overlegt ook over het wel of niet voorschrijven van bepaalde medicijnen, om als huisartsengroep op één lijn te zitten. Maar toch zijn het wel verliespunten voor je zelfstandigheid."

Een ander verschil met vroeger is de manier waarop er tegen de huisarts wordt aangekeken. "Vroeger stond de arts voor de patiënt op een voetstuk. Maar dat is veranderd. Van een periode van onmiddellijk geloven en niet durven vragen, zijn we overgegaan naar de fase van vragen en vervolgens naar het tegenstribbelen en zelfs de tuchtzaken. Vroeger hadden de huisartsen met hun enorme praktijken überhaupt geen tijd om in discussie te gaan. Bovendien had je in die tijd nog de biechtvaders, waardoor de mensen met hun psychische problemen niet bij de huisarts kwamen. Nu wel en ook dat is een hele grote verschuiving."

Het gezin

"Wat ik mooi vind aan het beroep van huisarts? Het begeleiden van de mensen en vooral ook het naar hen luisteren. Bevallingen vond ik ook altijd heel erg leuk om te doen. Jammer genoeg was dat na 1989, toen de vroedvrouwen hier neerstreken, voor ons als huisartsen afgelopen." Eén bevalling is hem in het bijzonder bijgebleven. "Ik was bij de geboorte van een kind op een

boerderij in Hulten. Op het moment dat het kind te voorschijn kwam, hoorde ik ineens boe achter me. Stond er een kalf voor het raam achter me naar binnen te kijken. Toch een raar geluid als je de eerste kreten van een kind verwacht." Ook over de moeilijke kanten van het vak hoeft hij niet lang na te denken: "Het begeleiden van terminale patiënten, die je geen hoop meer kunt bieden. Maar ook de treinongelukken bijvoorbeeld waren vreselijk. Of de ongevallen op de provinciale weg Breda-Tilburg, toen die nog driebaans was. Daar werden wij als huisartsen dan bijgeroepen, nog voordat de ambulance kwam. Dat was vaak heel erg." Zijn beroep heeft veel invloed gehad op het gezinsleven bekennt hij eerlijk. "Bij de geboorte van ons eerste kind zat ik nog in militaire dienst en kon ik een paar dagen vrij nemen. Maar toen de tweede kwam, zat ik volop in de praktijk en moest ik na tien minuten al weer weg, zo druk was het. Met de opvoeding van de kinderen heb ik me eigenlijk nauwelijks bezig kunnen houden, dat heeft mijn vrouw gedaan. Gelukkig heeft zij altijd heel erg achter mijn werk gestaan. Anders had ik het ook niet vol kunnen houden. In deze tijd ligt dat allemaal weer anders en kun je je vrije tijd regelen met je collega's."

Verhuizen

De praktijk waarin zijn vader en hij in totaal 77 jaar gewerkt hebben, is inmiddels overgedragen aan zijn opvolger dokter Goderie. "Goderie is al in 1995 als assistent in de praktijk gekomen en na een jaar zijn we geassocieerd. Ik heb er alle vertrouwen in dat hij de praktijk op een goede manier voort zal zetten. In die jaren heb ik gezien dat hij dezelfde mentaliteit heeft als ik had en voor mij mijn vader. Daardoor is er nu toch een bepaalde continuïteit gewaarborgd en dat vind ik heel belangrijk." Op korte termijn gaan hij en zijn vrouw verhuizen. Van Glabbeek: "Ik moet hier wel weg. Anders blijf ik teveel gebonden aan de praktijk en zou ik me met dingen gaan bemoeien waar ik niets meer mee te maken heb."

Met het invullen van zijn vrije tijd verwacht hij geen problemen te krijgen. "De voorbereidingen voor de verhuizing naar Oosterhout vragen nu nogal wat tijd en voor wat betreft de toekomst, we willen graag verre reizen maken. Bovendien wil ik boeken gaan lezen, daar heb ik nooit tijd voor gehad. En dan heb ik ook altijd nog het fotograferen, want dat is mijn hobby."

Bron/ Marielle van Hezewijk in Weekblad Gilze en Rijen , mei 1998